TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. gruodžio 20 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Bendrasis muitų tarifas – Muitinės kodeksas – 29 straipsnis – Muitinės vertės nustatymas – Tarpvalstybiniai susijusių bendrovių sandoriai – Išankstinis sandorių kainodaros susitarimas – Sutarta sandorių kainodara, kurią sudaro sąskaitoje faktūroje nurodyta suma ir pasibaigus apskaitiniam laikotarpiui taikoma bendra koregavimo suma“

Byloje C-529/16

dėl *Finanzgericht München* (Miuncheno finansų teismas, Vokietija) 2016 m. rugsėjo 15 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2016 m. spalio 17 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH

prieš

Hauptzollamt München

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, S. Rodin ir E. Regan (pranešėjas),

generalinis advokatas E. Tanchev,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2017 m. rugsėjo 7 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH*, atstovaujamos advokatų G. Eder, ir J. Dehn,

– *Hauptzollamt München*, atstovaujamos G. Rittenauer, M. Uhl ir G. Haubner,

– Europos Komisijos, atstovaujamos M. Wasmeier ir B.-R. Killmann,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, 1992, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307), iš dalies pakeisto 1996 m. gruodžio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 82/97 (OL L 17, 1997, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 8 t., p. 179) (toliau – Muitinės kodeksas), 28–31 straipsnių išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH* (toliau – *Hamamatsu*) ginčą su *Hauptzollamt München* (Miuncheno pagrindinė muitinė, Vokietija) dėl to, kai pastaroji atsisakė grąžinti dalį *Hamamatsu* deklaruotų ir sumokėtų muitų.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Muitinės kodeksas

3 Muitinės kodekso 28 straipsnyje numatyta, kad vadovaujantis šio kodekso 3 skyriaus nuostatomis „nustatyta muitinė vertė naudojama taikant Europos Bendrijų muitų tarifą ir netarifines priemones, nustatytas konkrečias su prekyba prekėmis susijusių sričių dalykus reglamentuojančiomis Bendrijos nuostatomis“.

4 Muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„1. Importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Bendrijos muitų teritoriją, prireikus patikslinta vadovaujantis 32 ir 33 straipsniais, jeigu:

a) pirkėjui netaikomi disponavimo prekėmis arba prekių naudojimo apribojimai, išskyrus apribojimus, kurie:

– nustatyti įstatymų arba Bendrijoje veikiančių valdžios institucijų,

– riboja prekių perpardavimo geografinę sritį

arba

– neturi didelės įtakos prekių vertei;

b) prekių pardavimui arba jų kainai neturi įtakos jokios sąlygos arba aplinkybės, kurių poveikio vertinamų prekių pardavimui arba kainai neįmanoma įvertinti;

c) jokios pajamos, gautos pirkėjui toliau perparduodant, perleidžiant ar naudojant prekes, tiesiogiai ar netiesiogiai neatitenka pardavėjui, išskyrus atvejus, kai pagal 32 straipsnį galima padaryti atitinkamus patikslinimus,

ir

d) pirkėjas ir pardavėjas tarpusavyje nesusiję arba, jeigu pirkėjas ir pardavėjas tarpusavyje susiję, sandorio vertė priimtina muitinei remiantis 2 dalimi.“

5 Šio kodekso 29 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„a) Nustatant, ar sandorio vertė priimtina pagal 1 dalį, faktas, kad pirkėjas ir pardavėjas yra tarpusavyje susiję, pats savaime nelaikomas pakankamu pagrindu pripažinti sandorio vertę nepriimtina. Prireikus turi būti įvertinamos su pardavimu susijusios aplinkybės ir nustačius, kad pirkėjo ir pardavėjo tarpusavio ryšys neturėjo įtakos kainai, sandorio vertė turi būti pripažįstama priimtina. <…>

b) Jeigu pardavimo sandoris sudaromas tarp susijusių asmenų, sandorio vertė pripažįstama priimtina ir prekių įvertinimas atliekamas vadovaujantis 1 dalimi, jeigu deklarantas parodo, kad ši vertė beveik nesiskiria nuo vienos iš šių, tuo pačiu arba beveik tuo pačiu metu nustatytų verčių:
   i) tapačių arba panašių prekių pardavimo eksportui į Bendriją sandorio vertės, kai pirkėjai ir pardavėjai jokiu konkrečiu atveju nėra tarpusavyje susiję;
   ii) tapačių arba panašių prekių muitinės vertės, nustatytos vadovaujantis 30 straipsnio 2 dalies c punktu;
   iii) tapačių arba panašių prekių muitinės vertės, nustatytos vadovaujantis 30 straipsnio 2 dalies d punktu.

   Atliekant pirmiau minėtus palyginimus, turi būti deramai atsižvelgiama į nurodytus apyvartos lygių ir prekių kiekio skirtumus, 32 straipsnyje išvardytus elementus ir pardavėjo išlaidas, kai prekės parduodamos su juo nesusijusiam pirkėjui, jeigu tokių išlaidų pardavėjas neturi parduodamas prekes su juo susijusiam pirkėjui.

c) Šios straipsnio dalies b punkte nurodyti įvertinimai turi būti atliekami deklaranto iniciatyva ir tik palyginimo tikslais. Pakaitinės vertės vadovaujantis šiuo punktu negali būti nustatomos.“

6 Minėto kodekso 29 straipsnio 3 dalies a punkte numatyta:

„Faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina – tai visi pirkėjo įvykdyti ar priklausantys įvykdyti mokėjimai pardavėjui arba pardavėjo naudai už importuotas prekes, įskaitant visus įvykdytus arba priklausančius įvykdyti pirkėjo mokėjimus pardavėjui arba, vykdant pardavėjo įsipareigojimus, trečiajam asmeniui, esančius importuotų prekių pardavimo pirkėjui sąlyga. Mokėjimo forma nebūtinai turi būti pinigų pervedimas. Gali būti mokama tiesiogiai arba netiesiogiai, pateikiant akredityvus arba vertybinius popierius.“

7 To paties kodekso 30 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Jeigu muitinės vertės neįmanoma nustatyti vadovaujantis 29 straipsniu, ji turi būti nustatoma paeiliui taikant 2 dalies a, b, c ir d punktus iki pirmojo punkto, pagal kurį šią vertę įmanoma nustatyti, su sąlyga, kad deklaranto prašymu c ir d punktai turi būti taikomi atvirkštine tvarka; punkto, kuris yra paskesnis pagal šioje straipsnio dalyje nustatytą eilės tvarką, nuostatos gali būti taikomos tik tada, kai vadovaujantis tam tikru punktu muitinės vertės nustatyti neįmanoma.“

8 Muitinės kodekso 31 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Jeigu importuojamų prekių muitinės vertės neįmanoma nustatyti vadovaujantis 29 arba 30 straipsniais, ji nustatoma remiantis duomenimis, kuriuos galima gauti Bendrijoje, ir naudojant priimtinas priemones, atitinkančias principus ir bendrąsias nuostatas, kurie išdėstyti:

– Susitarime dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl [muitų] tarifų ir prekybos VII straipsnio įgyvendinimo,

– 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl [muitų] tarifų ir prekybos VII straipsnyje,

– šio skyriaus nuostatose.“

9 Šio kodekso 32 straipsnyje nustatyta:

„1. Nustatant muitinę vertę pagal 29 straipsnį, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos importuojamų prekių kainos pridedama:

a) toliau išvardytos išlaidos, neviršijant atitinkamų pirkėjo išlaidų, neįskaitytų į faktiškai sumokėtą arba mokėtiną prekių kainą, dydžio:
   i) komisiniai ir apmokėjimas tarpininkams, išskyrus pirkimo komisinius;
   ii) išlaidos talpykloms su atitinkamomis prekėmis, jeigu tokias talpyklas muitinė laiko importuotų prekių neatskiriama dalimi;
   iii) pakavimo išlaidos, susijusios ir su darbu, ir su medžiagomis;

b) atitinkamai paskirstyta toliau išvardytų pirkėjo tiesiogiai arba netiesiogiai, nemokamai arba sumažintomis kainomis tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų, susijusių su importuojamų prekių gamyba ir pardavimu eksportui, vertė, tiek, kiek ši vertė nebuvo įskaityta į faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą:
   i) medžiagų, komponentų, dalių ir panašių daiktų, įeinančių į importuojamų prekių sudėtį;
   ii) įrankių, štampų, formų ir panašių daiktų, naudotų importuojamoms prekėms gaminti;
   iii) medžiagų, sunaudotų gaminant importuojamas prekes;
   iv) inžinerinių, projektavimo, meninio apipavidalinimo, dizaino darbų, įskaitant eskizų ir brėžinių parengimą, atliktų ne Bendrijoje ir būtinų importuojamų prekių gamybai;

c) su prekėmis, kurių muitinė vertė nustatinėjama, susiję autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas, kuriuos pirkėjas privalo tiesiogiai arba netiesiogiai sumokėti vykdydamas šių prekių pardavimo sąlygas, tiek, kiek tokie autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas neįskaityti į faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą;

d) tiesiogiai arba netiesiogiai pardavėjui tenkančios dalies pajamų, gautų toliau perparduodant, perleidžiant arba naudojant importuojamas prekes vertė;

e) i) importuojamų prekių vežimo ir draudimo išlaidos ir ii) su importuojamų prekių vežimu susijusios krovimo ir tvarkymo privalomieji mokėjimai

iki jų įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją vietos.

2. Vadovaujantis šiuo straipsniu papildomos pinigų sumos prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos pridedamos tik remiantis objektyviais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis.

3. Nustatant muitinės vertę, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos nepridedamos jokios pinigų sumos, išskyrus kai numatyta šiame straipsnyje.

<…>“

10 Minėto kodekso 33 straipsnyje nurodyta:

„Jeigu nurodyti atskirai nuo faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos, į muitinę vertę neįskaitomi:

a) prekių vežimo išlaidos, atsirandančios po to, kai prekės jau buvo pristatytos į jų įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją vietą;

b) statybos, montažo, surinkimo, priežiūros arba techninės pagalbos išlaidos, atsirandančios po to, kai importuojamos prekės, pavyzdžiui, pramoninė įranga, mašinos ar įrenginiai[,] jau būna importuotos;

c) palūkanos, sumokėtos pirkėjo pagal finansavimo susitarimą, sudarytą pirkėjo ir susijusį su importuojamų prekių pirkimu, nepriklausomai nuo to, ar finansavimą skiria pardavėjas, ar kitas asmuo, tačiau su sąlyga, kad finansavimo susitarimas buvo sudarytas raštu ir pirkėjas pareikalautas gali įrodyti, kad:

– atitinkamos prekės iš tikrųjų parduodamos už kainą, kuri deklaruota kaip faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina, ir

– nurodyta palūkanų norma neviršija įprastinio tokiems sandoriams dydžio šalyje, kurioje skirtas finansavimas, tuo metu, kai jis buvo skirtas;

d) apmokėjimas už teisę atgaminti importuojamas prekes Bendrijoje;

e) pirkimo komisiniai;

f) importo muitai arba kiti privalomieji mokėjimai, mokėtini Bendrijoje importuojant arba parduodant prekes.“

11 To paties kodekso 78 straipsnyje nurodyta:

„1. Muitinė turi teisę savo iniciatyva arba deklaranto prašymu padaryti pakeitimus deklaracijoje po to, kai prekės jau išleistos.

2. Muitinė, norėdama po prekių išleidimo įsitikinti deklaracijoje pateiktų duomenų tikslumu, turi teisę tikrinti prekybos dokumentus ir duomenis, susijusius su atitinkamų prekių importo arba eksporto operacijomis arba su paskesnėmis prekybos šiomis prekėmis operacijomis. Tokie patikrinimai gali būti atliekami deklaranto arba bet kurio kito asmens, tiesiogiai arba netiesiogiai per verslą susijusio su minėtomis operacijomis, arba dėl verslo turinčio minėtus dokumentus [ir duomenis], patalpose. Ši institucija taip pat turi teisę tikrinti ir prekes, jeigu jas vis dar įmanoma pateikti tikrinimui.

3. Jeigu pakartotinai patikrinus deklaraciją arba atlikus tikrinimą po prekių išleidimo, paaiškėja, kad atitinkamos muitinės procedūros atlikimo tvarką reglamentuojančios nuostatos buvo taikomos remiantis neteisinga arba neišsamia informacija, muitinė, remdamasi naujai surinkta informacija, laikydamasi nustatytų nuostatų, imasi priemonių, būtinų susidariusiai padėčiai sureguliuoti.“

Įgyvendinimo reglamentas

12 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Reglamento Nr. 2913/92 įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, 1993, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 6 t., p. 3), iš dalies pakeisto 2003 m. gegužės 21 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 881/2003 (OL L 134, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 13 t., p. 310) (toliau – Įgyvendinimo reglamentas), IX antraštinės dalies „Supaprastintos procedūros“ 2 skyriaus „Išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijos“ 1 skirsnyje numatytos nuostatos, taikomos deklaracijoms, kuriose nenurodyta tam tikra informacija. Įgyvendinimo reglamento 256 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Laikas, per kurį muitinė leidžia deklarantui pateikti duomenis arba dokumentus, nepateiktus deklaracijos priėmimo metu, negali viršyti vieno mėnesio nuo deklaracijos priėmimo dienos.

Tuo atveju, kai pateikti dokumentą reikia tam, kad būtų taikoma sumažinta arba nulinė importo muito norma, muitinė turėdama pagrindo laikyti, kad prekėms, nurodytoms deklaracijoje, kurioje nepateikta tam tikra informacija, gali būti taikoma tokia sumažinta arba nulinė muito norma, deklaranto prašymu gali nustatyti ilgesnį atitinkamo dokumento pateikimo laiką nei tas, kuris numatytas pirmojoje pastraipoje, jeigu yra pateisinamas konkrečiomis aplinkybėmis. Toks laikotarpis negali būti ilgesnis nei keturi mėnesiai nuo deklaracijos priėmimo dienos. Jis negali būti pratęsiamas.

Jeigu nepateikti su prekių muitine verte susiję duomenys arba dokumentai, kuriuos būtina pateikti vėliau, muitinė turi teisę, kai tai neabejotinai būtina, nustatyti ilgesnį laiką arba pratęsti anksčiau nustatytą laiką. Bendras leistinas laikas neturi viršyti galiojančių teisės aktų nustatytų laikotarpių.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

13 *Hamamatsu* – Vokietijoje įsikūrusi bendrovė – priklauso visame pasaulyje veikiančiai bendrovių grupei; jų patronuojančioji bendrovė *Hamamatsu Photonics* įsikūrusi Japonijoje. *Hamamatsu* platina, be kita ko, optoelektroninius prietaisus, sistemas ir priedus.

14 Ji įsigijo importuotų prekių iš savo patronuojančiosios bendrovės; pastaroji pagal išankstinį sandorių kainodaros susitarimą, sudarytą tarp minėtos grupės bendrovių ir Vokietijos mokesčių institucijų, už šias prekes išrašytoje sąskaitoje faktūroje nurodė grupės viduje taikomas kainas. Patronuojančiosios bendrovės sąskaitose faktūrose ieškovei pagrindinėje byloje nurodytų sumų bendra suma buvo reguliariai tikrinama ir prireikus koreguojama siekiant užtikrinti, kad pardavimo kainos atitiktų „ištiestosios rankos“ principą, numatytą Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (EBPO) Sandorių kainodaros gairėse, skirtose tarptautinėms įmonėms ir mokesčių administratoriams (toliau – EBPO gairės).

15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas *Finanzgericht München* (Miuncheno finansų teismas, Vokietija) nurodo, kad šis tikrinimas vyksta keliais etapais, remiantis vadinamuoju likutinio pelno paskirstymo metodu (anglų k. *Residual Profit Split Method*), kuris atitinka EBPO gaires. Pirma, kiekvienam dalyviui priskiriamas minimaliai grąžai pasiekti pakankamas pelnas. Likutinis pelnas paskirstomas proporcingai pagal nustatytus veiksnius. Antra, bendrovėje *Hamamatsu* nustatomas siekiamas veiklos grąžos diapazonas (anglų k. *Operating Margin*). Jei faktinis veiklos rezultatas nepatenka į šį diapazoną, jis koreguojamas, kad pasiektų viršutinę arba apatinę diapazono ribą ir atliekami kreditiniai arba debetiniai koregavimai.

16 Laikotarpiu nuo 2009 m. spalio 7 d. iki 2010 m. rugsėjo 30 d. ieškovė pagrindinėje byloje išleido į laisvą apyvartą įvairių prekių iš daugiau nei 1 000 tiekimų, kuriuos atliko jos patronuojančioji bendrovė, ir deklaravo muitinę vertę, atitinkančią sąskaitose faktūrose nurodytas kainas. Apmokestinamos prekės buvo apmokestintos 1,4–6,7 % dydžio muitais.

17 Kadangi šiuo laikotarpiu ieškovės pagrindinėje byloje veiklos grąža buvo mažesnė nei nustatytas siekiamas diapazonas, atitinkamai buvo patikslinta sandorių kainodara. Todėl ieškovei pagrindinėje byloje buvo pervesta 3 858 345,46 EUR.

18 Atsižvelgdama į vėliau įvykusį sandorių kainodaros patikslinimą, ieškovė pagrindinėje byloje 2012 m. gruodžio 10 d. raštu paprašė grąžinti 42 942,14 EUR muitų už importuotas prekes. Tikslinimo suma nebuvo paskirstyta atskiroms importuotoms prekėms.

19 Miuncheno pagrindinė muitinė atmetė šį prašymą motyvuodama tuo, kad ieškovės pagrindinėje byloje taikytas metodas neatitinka Muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalies, kurioje nurodyta konkrečių prekių, o ne mišrių tiekimų sandorio vertę.

20 Ieškovė pagrindinėje byloje apskundė tą sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

21 Tas teismas mano, kad galutinė sandorių kainodara, nustatyta pagal EBPO gairėse numatytą „ištiestosios rankos“ principą, pateikta galutinėje metinėje atskaitomybėje. Todėl, jo manymu, nėra jokio intereso sandorių kainodarą grįsti tik laikinai, remiantis išankstiniu su mokesčių institucijomis sudarytu sandorių kainodaros susitarimu nurodyta kaina, kuri neatspindi realios importuotų prekių vertės. Taigi, vadovaujantis Muitinės kodekso 29 straipsniu, muitinės institucijoms deklaruota kaina yra tik fiktyvi kaina, o ne už importuotas prekes „mokėtina“ kaina.

22 Tokiomis aplinkybėmis *Finanzgericht München* (Miuncheno finansų teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar pagal Muitinės kodekso 28 ir paskesnių straipsnių nuostatas leidžiama, pritaikius paskirstymo formulę, kaip muitinę vertę taikyti sutartą sandorių kainodarą, kurią sudaro iš pradžių sąskaitoje faktūroje nurodyta ir deklaruota suma ir pasibaigus ataskaitiniam laikotarpiui atlikto bendro koregavimo suma, neatsižvelgiant į tai, ar ataskaitinio laikotarpio pabaigoje atitinkama šalis turi atlikti debetinį arba kreditinį koregavimą?

2. Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas: ar muitinę vertę galima patikrinti ir (arba) nustatyti taikant supaprastintus metodus, jei reikia pripažinti vėlesnių sandorių kainodaros koregavimų (tiek didinant, tiek mažinant) poveikį?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

23 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Muitinės kodekso 28–31 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad pagal juos leidžiama kaip muitinę vertę taikyti sutartą sandorių vertę, kurią sudaro, viena vertus, iš pradžių sąskaitoje faktūroje nurodyta ir deklaruota suma ir, kita vertus, pasibaigus ataskaitiniam laikotarpiui atlikto bendro koregavimo suma, tačiau negalima žinoti, ar ataskaitinio laikotarpio pabaigoje šis koregavimas bus atliekamas didinant, ar mažinant.

24 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo jurisprudenciją Sąjungos teisės aktais, susijusiais su muitiniu įvertinimu, siekiama įtvirtinti teisingą, vienodą ir neutralią sistemą, kuri neleistų naudoti savavališkai nustatytų arba fiktyvių muitinių verčių. Taigi muitinė vertė turi atitikti importuojamos prekės realią ekonominę vertę, ir dėl to reikia atsižvelgti į ekonominę vertę turinčių šios prekės dalių visumą (šiuo klausimu žr. 2006 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Compaq Computer International Corporation*, C-306/04, EU:C:2006:716, 30 punktą; 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 23 ir 26 punktus ir 2017 m. kovo 9 d. Sprendimo *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, 30 punktą).

25 Pagal Muitinės kodekso 29 straipsnį importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, prireikus patikslinta vadovaujantis šio kodekso 32 ir 33 straipsniais (šiuo klausimu žr. 2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 38 punktą ir 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 24 punktą).

26 Be to, Teisingumo Teismas jau yra nurodęs, kad muitinė vertė turi būti nustatoma pirmiausia taikant vadinamąjį sandorio vertės metodą pagal Muitinės kodekso 29 straipsnį. Tik tuomet, jei už eksportui parduodamas prekes faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina negali būti nustatyta, galima taikyti

papildomus metodus, numatytus šio kodekso 30 ir 31 straipsniuose (be kita ko, žr. 2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 38, 41, 42 ir 44 punktus ir 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 24 ir 27–30 punktus).

27 Teisingumo Teismas taip pat yra nurodęs, kad nors faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina paprastai yra muitinės vertės apskaičiavimo pagrindas, ši kaina yra duomuo, kurį prireikus reikia patikslinti, siekiant išvengti savavališkai nustatytos arba fiktyvios muitinės vertės (šiuo klausimu žr. 1986 m. birželio 12 d. Sprendimo *Repenning*, 183/85, EU:C:1986:247, 16 punktą; 2009 m. kovo 19 d. Sprendimo *Mitsui & Co. Deutschland*, C-256/07, EU:C:2009:167, 24 punktą; 2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 39 punktą ir 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 25 punktą).

28 Iš tikrųjų sandorio vertė turi atspindėti realią importuotos prekės ekonominę vertę ir ja turi būti atsižvelgta į šios prekės elementų, turinčių ekonominę vertę, visumą (2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 40 punktas ir 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 26 punktas).

29 Pagal Muitinės kodekso 78 straipsnį muitinės institucijos turi teisę savo iniciatyva arba deklaranto prašymu padaryti pakeitimus deklaracijoje.

30 Vis dėlto primintina, kad atvejai, kuriais Teisingumo Teismas leido atlikti vėlesnį sandorio vertės patikslinimą, apsiriboja specifinėmis situacijomis, susijusiomis, be kita ko, su prekės kokybės trūkumais arba po prekės išleidimo į laisvą apyvartą nustatytais defektais.

31 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad reikia pripažinti, jog kai vertintina prekė, kuri pirkimo metu neturėjo trūkumų, buvo sugadinta prieš ją išleidžiant į laisvą apyvartą, faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina turi būti sumažinta proporcingai patirtai žalai, jeigu tai yra nenumatytas prekės komercinės vertės sumažėjimas (2009 m. kovo 19 d. Sprendimo *Mitsui & Co. Deutschland*, C-256/07, EU:C:2009:167, 25 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

32 Be to, Teisingumo Teismas yra pripažinęs, kad faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą galima sumažinti proporcingai prekių komercinės vertės sumažėjimui dėl paslėpto trūkumo, kuris, remiantis įrodymais, egzistavo prieš išleidžiant jas į laisvą apyvartą ir buvo pagrindas vėlesniems mokėjimams pagal sutartinį garantinį įsipareigojimą ir dėl kurio vėliau gali būti sumažinama šių prekių muitinė vertė (2009 m. kovo 19 d. Sprendimo *Mitsui & Co. Deutschland*, C-256/07, EU:C:2009:167, 26 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

33 Galiausiai konstatuotina, kad galiojančios redakcijos Muitinės kodekse, pirma, nenustatoma jokios importuojančių įmonių pareigos prašyti patikslinti sandorio vertę, kai vėliau ji yra tikslinama ją didinant, ir, antra, jame nėra jokios nuostatos, pagal kurią muitinės institucijoms būtų leidžiama apsisaugoti nuo rizikos, kad minėtos įmonės prašys patikslinti sandorio vertę tik ją mažinant.

34 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad galiojančios redakcijos Muitinės kodekse neleidžiama atsižvelgti į vėlesnį sandorio vertės tikslinimą, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje.

35 Taigi į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 28–31 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad pagal juos neleidžiama kaip muitinę vertę taikyti sutartą sandorių vertę, kurią sudaro, viena vertus, iš pradžių sąskaitoje faktūroje nurodyta ir deklaruota suma ir, kita vertus, pasibaigus ataskaitiniam laikotarpiui atlikto bendro koregavimo suma, tačiau negalima žinoti, ar ataskaitinio laikotarpio pabaigoje šis koregavimas bus atliekamas didinant, ar mažinant.

Dėl antrojo klausimo

36 Kadangi antrasis klausimas pateiktas tik tuo atveju, jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, jo nagrinėti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

37 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, iš dalies pakeisto 1996 m. gruodžio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 82/97, 28–31 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad pagal juos neleidžiama kaip muitinę vertę taikyti sutartą sandorių vertę, kurią sudaro, viena vertus, iš pradžių sąskaitoje faktūroje nurodyta ir deklaruota suma ir, kita vertus, pasibaigus ataskaitiniam laikotarpiui atlikto bendro koregavimo suma, tačiau negalima žinoti, ar ataskaitinio laikotarpio pabaigoje šis koregavimas bus atliekamas didinant, ar mažinant.

Parašai.